

LIBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice
din Învățământul Superior (CNCSIS).

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARCHEAN, HORIA
Parte nostra / Horia Marcean. - București: Eikon, 2021
ISBN 978-606-49-0467-6
821.135.1

DTP: Mariana Răbîncă

Editor: Valentin Ajder

HORIA MARCHEAN

Parte nostra

E I K O N
București, 2021

cuprins

sinopsis	5
credințe mici	7
spre casă	9
prima regulă a iadului	10
nimeni nu moare în tunel.....	11
blues 1	12
șamanism.....	13
nemișcarea pasajului	14
a vedea	15
cult	16
blues 2	17
în derâdere	18
credințe mici	20
Aileen Wuornos (criticilor mei)	21
control	23
ritual	25
eu și Tatăl meu.....	27
acasa.....	29
eternă geneză	30
după ziduri	31
forma nevăzută a gloriei	32
Leviticul 16.....	33
Evanghelia după Cain 1.....	35
viața imitând arta imitând viața.....	37
Nietzsche.....	39
credințe mici 2	41
credințe mici 3	43
fără durere (Romani 5:12)	45
neogotic 3	48
inexorabil	50

blues 3	51
ultima credință mică.....	53
black metal	55
palingeneză 2	57
black metal	59
sex 2.....	61
the grass is always greener.....	63
california dreamin' 2	65
vise-n casa vrăjitoarei.....	67
ghid de bluestem cuantic	69
(bonus track – o chestiune de credință)	71
black metal 2	73
balada unui legionar mort (sau suferința unei luni mici în drumul tău spre casă)	75
gom jabbar.....	78
meditație asupra naturii libertății	79
afară	81
princeps chao.....	85
despre sfârșituri și împărății.....	85
horror punk.....	87
răbdare înaintea sfârșitului lumii.....	89
ghoul's night out.....	91
frica	93
jihad	95
apocalipsa după tertius.....	97
artere și animozitate.....	99
horror punk – raptus.....	101
încălătorul de jurăminte (o scrisoare păcatului meu).....	103
smoke break.....	107
viața de după	109
horror punk – zeu al benzinărilor.....	110
hybrid moments	113

horror punk – lanțurile memoriei / Samhain	115
hollywood babylon	119
horror punk – viciu de percepție	121
bonus track – Samhain 2 – frici celtice.....	123
lucruri groaznice.....	125
notă explicativă	127
lucruri groaznice.....	130
adrese în cosmos	133
cu scuzele de rigoare	135
viață veșnică.....	137

sinopsis

Imagine în oglindă a Părții Celeilalte, *Altera Pars*, volumul de față, *Parte Nostra*, urmărește să surprindă imaginea de Satyricon a zilelor unei veri apăsătoare prin excesele și regretele ei, cât și să negocieze – sau, mai curând, să gestioneze – mândria catastrofică și consecințele ei sus-menționate.

Prima parte, *Credințe Mici*, tratează apropierea finalului Facultății de Medicină și ultimele reflecții ale unui sistem religios la care aderam, el devenind, treptat, tot mai simplu, tot mai mic, până la eventuala lui sublimare desăvârșită.

Urmează *Black Metal* și *Horror Punk*, două părți scurte care tratează zilele verii trecute, marcate de căderea în exces, pricinuit de lansarea primei cărți și nevoia de a-mi redimensiona așteptările legate de lumea și de cei din jur, de necesitatea de a avea pe cineva alături și de lucrurile ne semnificative cu care am încercat să satisfac nevoia asta. Dacă *Black Metal* e coborârea, *Horror Punk* ar dori să fie, pe lângă o scrisoare de dragoste pentru Misfits, trupa mea preferată, și revenirea din groapa în care m-am aruncat anul trecut.

Cartea se încheie cu *Lucruri Groaznice*, în care încep să mă reorientez către ceva mai bun, către

stabilitate și lucruri mai înțelepte, comparative cu
cercul bahic și regretele pricinuite de el din primele
părți ale cărții.

Împreună, cele două ar trebui să alcătuiască un tot
unitar care să trimită la The Downward Spiral al celor
de la Nine Inch Nails, la H.P. Lovecraft, Black
Sabbath, Clive Barker și Misfits, pe lângă multe alte
influențe mai mult sau mai puțin evidente în text.
Până la urmă, ambele sunt doar redimensionări ale
unor fenomene mai mult sau mai puțin firești prin
lentila unui eu din ce în ce mai îndepărtat de ceea ce
îi lipsește, dar tot mai apropiat de ceea ce își dorește.

spre casă

o vacanță constantă
alcool fără de sfârșit
și viață neveșnică
în umbrele din Parcul Eroilor,

vizavi de care,
fete pe care le-am cunoscut
în tinerețea lor sălbatică
își duc pruncii acasă, pe bulevard.

domnul Cash îmi vorbește
despre iubire și
modul în care Dumnezeu o să mă prindă,
și fetele astea își duc pruncii acasă.

un moment încremenit
în care vântul îmi flutură cămașa,
fumul,
și siguranța de sine.

un moment în care scriu
ca să fiu
și fetele astea
își duc pruncii

acasă.

prima regulă a iadului

să nu-mi vorbești despre iad,
iadul e desfrâul nopții cu neoanele Brașovului,

iadul e nesmerenia nopții
care varsă Dunări de vin,

granițe de apoi
ca Judecata.

iadul e babilonianca din visurile mele
haruspică în ficatul foștilor amanți.

iadul e un apartment de patru camere,
unde bolovanul lui Sisif uită
să rămână pe deal
fiindcă e bătrân și asta e drumul lui.

iadul e tot ce rămâne nemișcat
dincolo de podul dinspre Triaj.

nimeni nu moare în tunel

ea e o gură de aer proaspăt
ca Prințesa Inimilor,
în tunelele lumii.

reflectă glorios blitz-urile
sau mai degrabă fulgerele luminoase
ale unei mulțimi de paparazzi.

ca să zâmbească gentil, mai apoi,
dar întruchipând o nobilă batjocură,
șah adus căderii mândriei.

călătorește cu pași platinați,
împărțind lumina sub pământ,
când inocența sfidează.

și salvează,
întinde o mână fără mănuși
în fărâme negre de asfalt.

acest accident este, de fapt,
o poartă a iubirii.

blues 1

sunt un nenorocit norocos,
în ciuda aparențelor
am reușit performanța fantastică
de a nu mierli
în cele mai absurde moduri:

mâncat de câini pe drum spre școală,
înecat cu mine însumi ca John Bonham,
în cadă, morrisonian,
sau călcat pe trecere,
scriind poezia asta.

încerc să nu abuzez.

și scriu astea
ca să concretizez o cronică
a unei vieți menținute
exclusiv prin intervenții divine
repetate și amuzante.

aș dori să mulțumesc Domnului
că nu mă trăznește instantaneu
atunci când zâmbesc,
trecând prin fața sălii de jocuri.

șamanism

a fost o poveste de groază
până acum,
contrapunctată de momentele serene
ale liniștii ei.

le vede și acum,
refractate în ochii felinarelor
drepte, ordonatoare,
de pe bulevardul Gării.

șamanul are praf pe pantofi și sânge pe mâini,
bea cafea și vin
în speranța că o discuție cu Ariciul

va risipi dorul de ea,
amestecat cu fumul

care închipuie ceva
în nopțile astea goale

în care spiritele discută liber,
nederanjate,
pe bulevard.

nemișcarea pasajului

îmi aduc aminte de Halloween,
adolescenți celebrând lungimea nopții
și cântând piese Misfits
în curtea părăsită a școlii
neagră de frunze galbene,
când nu mai poți să faci diferența.

îmi aduc aminte de Samhain,
torțe în întuneric
în curtea școlii.
și acum, în spital,
în liniștea din noaptea asta
lungă.

voiam atât de mult să trecem
în Partea Cealaltă,
atunci, când granițele erau mai subțiri.
ca să mă întreb acum,
în fața spitalului încremenit,
dacă nu cumva granițele nu mai sunt

și dacă am uitat
să mă întorc acasă
din Partea Cealaltă.

a vedea

șamanul
parcurge furtivitățile stradale ale
orașului care-l ține prizonier
ca domnia orbilor,

o cascadă de zâmbete pentru o revărsare
de drumuri, băuturi și femei
cu un parcurs bine delimitat,
intersectat cu drumul șamanului spre casă.

umbrele colorează,
copulând auriu cu verbele luminii stradale
și umplând pânza străzii
cu refluxul lichid de pigment
al viziunii șamanului.

și el vede clar
că seamănă cu cel de dinaintea lui
și că trebuie să lupte cu Marele Frig
ca să poată păstra un fragment

din aceste credințe mici
care îi dau viață
când seamănă cu strămoșii
și când vede că e ceva mai mult

pe Partea Cealaltă,
mereu pe Partea Cealaltă.

cult

vorbeam despre
râuri de băutură și religie
în umbrele fecunde ale parcului,
ținând ascunsă ruperea lanțurilor
în inimile care duc vederea.

bun venit în viitorul probabil
al reuniunii satirilor.

toamna aduce frigul plăcut,
vântul care mișcă frunzele
și înviorează iubirea.
și toamna,
toamna se face via.

vino cu noi să ne bucurăm de recoltă,
de sufletele culese.

acoperiți de iederă,
cu tirse în mâini,
arme posibile,
o să râdem în continuare
până când ne va înghiți frigul.

până când nu vom mai avea o ordine
pe care să o batjocorim

în viitorul probabil al reuniunii satirilor.

blues 2

supererou din
partea întunecată a imaginației noastre,
îmbrăcat în negru pe străzi reci.

ochelari de soare toamna,
înarmat cu muzică
și cu credințe mici în buzunare.

cântă industrial
black metal și punk
printre lick-uri de blues necromantic.

și când fantomele îl prind de mâneci,
duios și violent,
își amintește să urmeze calea

prin ceață și fum
spre sălașurile stăpânilor lumii
ca să fure lumini

care dau silite viață
acestor palate de marmură glacială
care vor răsuna de șoapte, curând,

printre lick-uri de blues necromantic.